

Objectiu:

- Posar cara i ulls a les víctimes de les mines

Participants:

Un número indiferent de persones a partir de 10 anys

Material:

Fotocopies del mapa on s'ha de dibuixar el recorregut per a cada participant i les fitxes sobre la situació actual de les mines en el món

Temps:

50 minuts

Desenvolupament de l'activitat:

Aquesta activitat es basa en el joc "Enfonsar la flota", o la guerra de vaixells, però es juga en equips. Es divideix a la classe en dos equips mixtes, els "Shiu ki" i les "Bibu". Cada grup representa a la població civil d'una d'aquestes comunitats i els representants estan en guerra. Cada grup té una persona que farà el paper de General i que plantarà deu mines en el plànol del tros de camp. Mentre tant, els membres de cada comunitat han de traçar, cadascú en el seu plànol el camí que seguirien per creuar el camp. Una vegada fet això, el general Bibu llegeix les coordenades dels emplaçaments de les mines. Si el camí dibuixat pels membres de la comunitat Shiu ki coincideix amb alguna d'aquestes coordenades, queden eliminats del joc, així que han de desplaçar-se fins la tarima, llegir una de les targetes de l'activitat i assenyalar amb un adhesiu l'emplaçament del país en un mapa del món. Una vegada acabat el joc, es repeteix invertint els equips. Al final es compta quantes baixes ha tingut cada equip.

Avaluació:

Cal vigilar l'avaluació per evitar frivoltzar sobre un tema tan seriós. Si les persones que controlen els mapes volen expressar els seus sentiments, aquest fet pot aprofitar-se per explicar que alguns països tenen mapes dels emplaçaments on s'han enterrat mines, però que es neguen a donar aquesta informació "a l'enemic".

Al final del joc, especialment si l'alumnat mostra actituds competitives durant el desenvolupament del joc, pot remarcar-se que cap equip ha guanyat ja que tots dos han tingut pèrdues. En la dinàmica, com en totes les guerres, la gran perdedora és la població civil.

Per concloure, és important comentar el perill específic que suposen les mines: poden continuar enterrades en el terreny durant dècades una vegada acabat el conflicte. Sovint la intenció d'enterrar una mina no és matar a la gent, sinó provocar mutilacions, perquè a l'altre part en conflicte li resulta més costos fer-se càrrec d'una persona amb una disminució física.

Orientacions:

És important desenvolupar l'activitat en silenci per no trivialitzar l'activitat. Es pot explicar durant les instruccions de la dinàmica que es tractarà un tema molt greu. També és important reservar un cert temps al final de l'activitat perquè els alumnes expliquin com s'han sentit.

Alternativa: la mateixa activitat pot desenvolupar-se en l'espai de l'aula, on cada rajola de terra farà alhora de casella; les comunitats creuaran l'aula una després de l'altra, mentre que una comunitat vigilarà, plànol minat a la mà, que l'altre equip no trepitgi la rajola minada.

<p>1. La Convenció d'Ottawa, signada al 1997, prohibeix la producció i la venda de mines i demana la seva eliminació. Tot i així, es calcula que en tot el món encara avui hi ha entre 200 i 215 milions de mines enterrades.</p>	<p>2. Actualment, en més de 60 països moren entre 15.000 i 20.000 persones l'any a conseqüència de trepitjar una mina antipersona.</p>
<p>3. Els següents països segueixen sent productors de mines antipersona: Índia, Pakistan, Corea del Nord, Xina, Cuba, Iran, Rússia, Singapur i Vietnam.</p>	<p>4. Gairebé 50 països es neguen a signar el Tractat d'Ottawa, entre els quals figuren alguns dels països amb major quantitat de mines enterrades en el seu territori, com Xina, Índia, Iran, Irak, Israel-Palestina, Sèrbia i Montenegro, Somàlia...</p>
<p>5. Alguns països enmagatzemen mines, com per exemple, els Estats Units, Grècia, Polònia i Sèrbia i Montenegro, que en poseeixen més d'un milió.</p>	<p>6. El comerç de mines és gairebé inexistent, tot i que es sospita que Iran encara n'exporta.</p>
<p>7. Wahida Abed va perdre les cames a l'Afganistan als 11 anys. Avui col·labora amb l'associació "Save the Children" en un projecte en escoles per a sensibilitzar sobre el problema de les mines. Actualment Afganistan és un dels països més afectats per les mines.</p>	<p>8. Justino Pérez va trepitjar una mina a Nicaragua i ningú el va anar a ajudar per por a que hi hagués més mines enterrades en el camp. Va escapar d'allà sol, arrastrant-se pel terra. Es calcula que encara hi ha més de 45.000 mines enterrades a Nicaragua. Cap dels bàndols enfrontats durant la guerra civil ha ajudat a senyalitzar els camps minats.</p>
<p>9. A Cambodja, de camí cap a l'escola, Sokheum Man va recollir una mina per a portar-la a un quarter de l'exèrcit. La mina va caure, va explotar i li va arrencar un peu. Avui segueix ajudant a la seva família en el camp. Cinc milions de cambodjans corren un alt risc de resultar ferits per una mina.</p>	<p>10. A Angola una mina va matar a les dues filles de Joaquina Natchilombo i a ella li va amputar una cama. Avui treballa en un centre de rehabilitació de mutilats per a ajudar a altres víctimes de la guerra civil. A Angola encara hi ha uns 2.300 camps minats.</p>
<p>11. Pocs mesos després de que es signessin els acords de pau del seu país, Adis Smajic va descobrir una mina en unes runes a Sarajevo. Al moure-la per que ningú la trepitgés, va explotar. Va perdre un ull i una mà. A Bòsnia encara hi ha unes 670.000 mines enterrades.</p>	<p>12. Manuel Orellana va intentar mantenir-se al marge de la guerra a El Salvador. Un dia, mentre treballava en els camps de cafè, una mina li va amputar les dues cames. Actualment segueix treballant en el camp. Avui en dia es produeixen molt poques morts a El Salvador degut a les mines, donat que tant l'exèrcit com la guerrilla va ajudar a localitzar els camps de mines.</p>
<p>13. Sofia Alface va perdre a la seva germana i les dues cames en un accident a Moçambic quan tenia 10 anys. Avui és modista, gràcies a la ajuda d'una ONG que li va regalar una màquina de cosir. El Govern va destruir al febrer de 2003 prop de 40.000 mines. Tot i així, més d'un milió de persones corren el perill de resultar ferides per mines.</p>	<p>14. Chris Moon, un oficial del Regne Unit, va perdre un braç i una cama mentre treballava en la eliminació de mines a Moçambic. Actualment corre maratons per a recollir diner que destina a ajudar a altres persones mutilades. 35 països van desenvolupar projectes d'eliminació de mines durant l'any 2002.</p>
<p>15. Trenta sis països han acabat amb la seva producció de mines antipersona, entre els quals Albània, Austràlia, Brasil, Bulgària, Canadà, Colòmbia, Israel, Uganda i Zimbabwe.</p>	<p>16. A Bòsnia-Herzegovina, Cambodja i Laos s'han inclòs programes de prevenció de mines en les assignatures de les escoles.</p>
<p>17. Més de 30 països executen projectes d'eliminació de mines, entre els quals Afganistan, Bòsnia-Herzegovina, Cambodja, Guatemala, Moçambic, Ruanda, Tailàndia...</p>	<p>18. Els Ministeris de Salut d'Angola i Sèrbia i Montenegro s'impliquen en programes per a fomentar la rehabilitació física de les víctimes de mines.</p>
<p>19. Més de 10.000 persones l'any reben atenció psicològica després dels accidents. Durant l'any 2003 es van crear dos centres d'assistència, un a Perú i un altre a Rússia.</p>	<p>20. A la República Democràtica del Congo, a Sri Lanka i a Vietnam es desenvolupen iniciatives per a facilitar la reintegració de les víctimes de les mines en el món laboral o en la societat.</p>

